

Ik ben onschuldig

Monoloog

Auteur: Daniel Quintens

Uitgeverij: www.cts-producties.nl

www.cts-producties.be

Bezetting: 1 man

Kamiel:

Korte inhoud:

Komt uit de gevangenis en vindt thuis een verwaarloosde huiskamer.

Ziet er ouder uit of dat hij in werkelijk is.

Hij werd door verschillende personen bedrogen en niet het minst door zijn vrouw.

Terwijl hij schuldig of onschuldig in de gevangenis terecht gekomen, is zij ervan door gegaan met haar kinderen.

Als hij in dat lege, koele huiskamer binnenkomt, begint hij zijn verhaal aan het publiek te vertellen. Laat ons zeggen, zijn levensverhaal.

Soms brutaal, soms kalm en soms emotioneel. Veelal dramatisch maar ook eventjes komisch. Hij laat het publiek lang wachten op het verhaal waarom hij eigenlijk in de gevangenis terecht gekomen is.

Het publiek moet maar zelf uitmaken of hij werkelijk zo onschuldig was of is.

Komt het nog goed met Kamiel. Komt het nog goed tussen Kamiel en zijn kinderen.

Vragen die in de loop van zijn verhaal opgelost wordt.

Decor:

In eerste deel, een verwaarloosde huiskamer – de stoelen staan scheef – er ligt overal wat stof – op de kast staat een heilig beeld en twee kandelaars en enkele foto's. Aan de muur hangen twee oude foto's van een man en een vrouw. Het is er nogal donker er brandt geen licht – er is maar één deur, de buitendeur. Wel staat er een oude telefoon.

In het tweede deel is de huiskamer iets properder.

Tijdsduur: +/- 60 minuten

Ik ben onschuldig

Monoloog: Ik ben onschuldig
cts-producties

Auteur: Daniel Quintens

Uitgeverij:

Monoloog

Auteur: Daniel Quintens

Uitgeverij: www.cts-producties.nl
www.cts-producties.be

Kamiel

(Hij komt binnen. Hij is nogal jofele gekleed. Een lange mantel, een hoed en hij heeft een klein valies bij zich.

Kamiel komt langzaam binnen en kijkt even rond.

Hij zucht en trekt zijn schouders op. Doet een paar stappen en blijft dan bij de twee oude foto's staan die aan de muur hangen.

Hij zucht weer, blijft even staan en kijkt dan nog wat rond

Stapt langzaam tot bij het tafeltje – zet zijn valiesje op de tafel, doet zijn hoed af en leg hem op zijn valiesje – stapt dan langzaam naar de kast waar er ook enkele foto's op staan, blaast wat stof weg en neemt dan een foto in de hand – bekijkt die goed en zet hem dan terug - dit doet hij met enkele van die foto's die op de kast staan – stapt dan terug naar het tafeltje – zet een stoel mooi, blaast het stof eraf en gaat erop zitten aan tafel.

Hij ziet een vergeelde enveloppe op tafel liggen – neemt die op, doet het open en leest de brief in stilte.

Slaat dan met zijn vuist op tafel)

Verdomme hé.....

(Slaat terug met zijn vuist op tafel)

Verdomme hé.....

Hoe is dat nu mogelijk.

(Legt zijn hoofd op tafel en begint te grienen en te snikken – dan heft hij zijn hoofd weer op, haalt een grote zakdoek uit zijn zak en snuit zijn neus en veegt zijn ogen droog)

Sorry, het wordt niet geacht dat mannen wenen, maar luistert eens wat er hier staat.

Lieve papa,

(wacht eventjes – slikt en dan leest hij heel emotioneel verder)

Lieve Pa....pa,

Het spijt me, maar ik kan er niets aan doen, (snikt) ik moet mee met mama.

Haar tegenhouden (snikt) om te vertrekken had geen zin.

Ik weet alles maar niemand wil naar mij luisteren.

(Snikkend) Dag ..... Lieve papa ik zie ..... je .....graag.

Janneke.

(Legt zijn hoofd op tafel en begint te snikken - dan heft hij zijn hoofd weer op, haalt de zakdoek terug uit zijn zak en veegt zijn ogen droog)

Heb ik het al gezegd, een man wordt niet geacht om te wenen *(steekt zijn zakdoek terug weg)?*

Ja hé?

Hoe komt die brief hier eigenlijk terecht?

Hij zou eigenlijk aan de deur moeten liggen als hij met de postbode gekomen is..... maar hier op tafel.... dat is mij een raadsel.

Iemand moet hem hier toch gelegd hebben?

(zucht) Och ja, nog een raadseltje erbij.

(Legt zijn hoofd in zijn hand en op de achtergrond hoort men gelach van kinderen, dan opeens een geschreeuw – richt dan langzaam zijn hoofd op)

Horen jullie dat?

Dat kan toch niet?

(Loopt snel naar de deur, doet hem open en kijkt buiten – ziet natuurlijk niets)

Ik dacht dat ik buiten iets hoorde.

Weeral een illusie rijker.

Alles ben ik kwijt.... Er zal waarschijnlijk geen licht meer branden ook.

(Knijpt een paar keer aan de schakelaar maar het licht wil niet branden)

Zie je wel... er is ook geen elektriciteit meer.

(Zet zich terug op zijn stoel).

Verdomme hé .....

Waar heb ik dat verdient?

Willen jullie weten wat er hier allemaal gebeurd is?

Ik denk dat jullie daar recht op hebben om het te weten.

.....

Ja?

.....

Neen?

(Wordt wat brutaler - zit wat zenuwachtig op zijn stoel)

Och, jullie zijn van hetzelfde allooi als al die.... die ..... rechters en die..... die verdomde leugenaars van advocaten en... en... weet ik nog wat... ach ja... die *(luid en duidelijk en traag)* die OPENBARE AANKLAGER.

Dat is allemaal één zootje.

Ze denken maar aan één ding en dat is, HOE KUNNEN WIJ DIE SUKKELAAR IN DE GEVANGENIS KRIJGEN.

Hebben jullie het goed verstaan?

HOE KUNNEN WIJ DIE SUK .....

Och wat heeft dat voor een zin.

Jullie zullen mij toch niet geloven.

(Staat recht en stapt naar de foto's die aan de muur hangen – het zijn, zijn vader en moeder)

....

Vader..... waar heb ik dat toch verdient?

Was het dat wat je van mij verwachtte?

Neen toch?

Moeder ..... jij die mij de beste opvoeding hebt gegeven.... Waar heb ik dat verdient om met zo een heks te huwen.

Waar waren mijn gedachten.

Je had het mij nog zo gezegd, trouw niet met die vrouw.

Maar ja, ik wilde niet luisteren.

De liefde is blind en komt aan je ogen eerst.

(keer terug naar zijn tafel, maar blijft rechtstaan)

Willen jullie het echt weten ..... wel luistert eens ..... ik kom pas uit de gevangenis ..... ik heb twee jaar gezeten voor iets dat ik niet gedaan heb.

(boos) Zijn jullie nu blij?

(Komt dichterbij naar het publiek)

Jullie geloven het niet hé?

.....

Zal wel zijn .... Niemand geloof het als iemand zegt dat hij twee jaar achter de tralies heeft gezeten voor iets dat hij niet gedaan heeft.

Maar allé... dat zijn jullie zaken niet.

Jullie zitten braafjes in de zetel naar de televisie te kijken en wij... allé ... alle gevangenen zitten op een houten stoel naar zichzelf te kijken in een heel klein spiegeltje.

Altijd maar met zichzelf bezig.

Niemand stoort zich daaraan, en zeker de cipiers niet.

(Stilte.... Hij kijkt even rond.....)

.....

Ik heb het al gezegd hé ..... niemand geloof mij.

Maar ja, jullie zijn van hetzelfde allooi als al die.... Die rechters en advocaten en... en... dat andere gespuis.

Maar ja... een mens mag dat niet te veel zeggen of hij vliegt terug de bak in.

....

Je wordt tegenwoordig gestraft .... Wat zeg ik .... Hard gestraft als men de waarheid zegt.

Je moet kunnen liegen als de beste.

Luistert eens .... Waarom denk je dat een goede advocaat veel processen wint .... Ja, hoe komt dat hé .... Kent er hier iemand een antwoord op?

Neen hé, wel omdat hij zo kan liegen dat hij zijn eigen leugens zelf geloofd.

Daarom is hij een goede advocaat..... maar ik die de waarheid zei, geloofde ze niet en pats twee jaar de cel in.

Plezant hé.

Wil je weten waarom?

Ik vertel het niet graag, maar het is omdat je aandringt dat ik het ga vertellen.

Eerst moet ik nog iets zeggen.

Twee jaar brommen zonder dat er iemand op bezoek komt.

Dat is erg.... Dat is zelfs vernederend ... (*Kwaad*) DAT IS MOORDEND.

Kijk ....

Kijk .....

Je moet eens goed kijken.

(loopt snel naar de kast waar de foto's staan en neemt er eentje en komt terug met de foto in zijn hand...)

Dat is mijn vrouw .....

.....

Mooi hé?

Denk je dat die op bezoek geweest is?

Denk je dat?

Noppens... geen enkele keer.

Ze had zozegd teveel werk.

Te veel werk? Ja met al haar vriendjes.

Het is een echte slet ..... raar hé, dat ik dat moet zeggen van mijn vrouw.

.....

Ik was ook geen brave, maar ik heb haar nooit bedrogen.

NOOIT.

Zeven dagen op zeven ging ze s'avonds weg... zozegd om te werken.. ha.. werken, laat me niet lachen. En zeggen dat zij dacht dat ik het niet door had.

Ik was slimmer dan dat, maar kon er niets aan doen.

Je kan toch je vrouw niet slaan.

Er zijn er die dat doen, maar ik? Ik nooit.
Ik heb nooit geen vinger naar haar uitgestoken.

....

Ja, misschien één keer, maar dat was dan mijn middenvinger.
Ik heb echt niets gedaan dat niet mocht.
Moesten jullie denken dat ik haar iets aangedaan heb en dan in de gevangenis beland ben.
Neen, jullie hebben het mis als je dat dacht.
Maar allé, jullie denken wat jullie willen.
Voor mij is het een weet en voor jullie het raden.

(loopt snel naar de kast waar de foto's op staan en neemt er eentje en komt terug met de foto in zijn hand...)

En die dan....

Kijk ...
dat is mijn zoon....
Hij is de oudste.
22 jaar is hij.
Denk je dat hij op bezoek gekomen is?
Noppens... geen enkele keer.
Wat zou hij?
Veel verstand heeft hij niet.
Dom dat hij is, je kan het echt niet geloven.
Maar dat wil nog niet zeggen, dat hij niet op bezoek moest komen.

(loopt snel naar de kast waar de foto's op staan, zet de foto terug en neemt een andere en komt terug met de foto in zijn hand...)

En die dan....

Die dan... dat is mijn oudste dochter .....

.....

Zij is tien maanden jonger dan mijn zoon.
WAT?
Ik kan er ook niets aan doen dat het direct weer koekenbak was.
Maar tussen ons gezegd en gezwegen, ik weet niet zeker of zij wel echt mijn dochter is.
Ja, met mijn vrouw weet je nooit.
Zij kwam nog redelijk overeen met de postbode en de bakker en de beenhouwer en de melkboer en de ..... En nog vele andere.

.....

Maar, denk je dat zij op bezoek geweest is?
Ik bedoel dan mijn dochter.
Denk je dat zij op bezoek geweest is?

Als je dat denkt, dan ben je rijkelijk mis.
 Noppens... geen enkele keer.
 Nul, zero nietes, geen enkele keer, en noemt zich dan mijn dochter.
 Laat me niet lachen.
 Ze is precies zoals haar moeder.
 Van de ene vent naar de andere en er waren zelfs gehuwde bij.
 Het zou me niet verbazen dat zij dezelfde vrienden had als mijn vrouw.
 En die dan....

(loopt terug snel naar de kast waar de foto's op staan zet die foto terug en neemt vlug een ander en komt even snel terug met de foto in zijn hand...)

Die dan ..... dat is mijn .....(wordt veel kalmer) jongste dochter.
 Zij is een echte achterkommertje.
 Zij is zes jaar jonger dan mijn tweede. Allé, onze tweede.
 Van haar weet ik zeker dat ze van mij is.
 Ja, toen het gebeurde was mijn vrouw ladderzat, en je weet hoe dat gaat.
 Willen of niet, ik moest het met haar doen.
 Die kleine kan daar niets aan doen, maar zij heeft haar ook niet laten zien ....
 Ze was misschien een beetje beschaamd.
 Maar ze heeft tenminste een briefje geschreven.
 Zij is de enige die nog aan haar vader denkt.

(Keert langzaam met gebogen hoofd terug naar de kast – legt alle foto's plat behalve deze van zijn jongste dochter)

Die andere moet ik niet meer zien.

(keert dan terug naar zijn stoel aan het tafeltje en zet zich gekalmeerd weer neer)

Och, ik hou zo van dat kind.
 Ze is zo lief ... en attent... ze is zelfs mijn hartendief.
 Weet je... als het Vaderdag was, dan kreeg ik altijd een geschenkje van haar.
 Het was wel een kleintje, maar het was er toch eentje.
 Het was nogal dikwijls een geschenkje dat ze op school zelf gemaakt heeft.
 Dat doet er nu niet toe, ze dacht toch aan haar vader.
 Van die anderen kreeg ik nooit niets.
 Ze waren zelfs te lui om “gelukkige Vaderdag” te zeggen.
 Zelf mijn verjaardag wisten ze niet meer.

.....

Owee, als ik hun verjaardag vergat.
 De wereld was te klein.
 Ik kon eigenlijk niets goed doen, ik kon zelfs geen geld genoeg verdienen.

En ik maar werken ..... en zij maar uitgeven.

Mensen lief, was me dat een ramp.

Op einde van de maand hadden we nooit iets over, soms hadden we zelfs tekort.

..... die leeglopers.....

Ze zijn de nagels van mijn doodskest.

.....

Maar die kleine, die is mij niet vergeten.

(Neem nog eens die brief in zijn handen)

Het is zo een schatje.

.....

Zou je geloven dat ik warm krijg?

(Doet nu die lange vest af en kijkt rond)

Zelfs de kapstok is weg... enfin.

(Hangt ze jas aan zijn stoel)

Had ik alles op voorhand maar geweten.

.....

Jullie weten nu nog niet wat er gebeurd is hé?

.....

Ik ben muzikant .... Allé geweest.

Ze hebben me uit het orkest gegooid.

Wat moesten ze anders doen.

Ik speelde de Jazz..... nu noemen ze dat een drummer en wat doet men als de drummer in de bak zit.

ERUIT GOOIEN.

Hun goede naam was bezoedeld, want het heeft in alle kranten gestaan.

Niet dat ik zo een goede was... neen.... Maar die daar .... *(Wijst naar de kast)* .... Die daar

.... *(stapt naar de kast en toont de foto van zijn zoon)* ... die hier, die kon een goede drummer geweest zijn, maar hij heeft het verkwanst.... Ook al aan de vrouwen.

Die had geen tijd meer om naar de muziekschool te gaan.

Er ging geen dag voorbij of die zat met twee trommelstokken te spelen op een oude stoel.

Kijk ..... *(stapt naar de kast)* ... kijk, hier liggen ze.... Of lagen ze....

(Trekt de kast open en haal de twee trommelstokken uit de kast)

Allé, deze liggen er nog.

Zie je wel?

Alles hebben ze meegenomen behalve die stomme trommelstokken.

Deze zal waarschijnlijk mijn enige nalatenschap zijn.

Zo zie je maar hoe erg hij bezeten was van een drum.

Hij heeft zelfs die trommelstokken achtergelaten.

Die zal het nooit worden.

(Keert terug naar zijn tafel met de trommelstokken en trommelt een beetje op de tafel)

Zou je geloven dat ik het nog zou kunnen?

Maar ja, dat verleert je nooit.

Het is precies hetzelfde als zwemmen of met de fiets rijden, eens je het geleerd heb vergeet je het nooit meer.

Je vingers worden na twee jaar niet meer spelen een beetje stijf, maar ze zouden nog wel loskomen.

Misschien kan ik wel een nieuwe drum kopen en herbeginnen.

(Legt de trommelstokken aan de kant)

Och, het is ook alweer zo lang geleden, en ik heb toch geen geld om een nieuwe drum te kopen..

....

Mijn oudste dochter wist ook al niet wat ze wilde.

Eerst wilde ze model worden, dan wilde ze oproepster worden...

Omroepster, dat heb ik in haar nooit gezien... ze is daarvoor te lelijk.

Maar lelijk dat, dat mens is, je zult het niet kunnen geloven.

Maar lelijk, mens toch zo lelijk en toch succes hebben bij de mannen.

Het is spijtig dat ik dat van mijn dochter moet zeggen.

Allé, als het wel mijn dochter is.

Dus, model en omroepster is ze nooit geworden.

Ik weet zelfs niet of ze bij één of andere televisiezender gesolliciteerd heeft.

Daar twijfel ik aan.

Ze zouden daar gelachen hebben.

Tenslotte is ze verkoopster geworden in een viswinkel.

...

Van die dag af hebben we alle dagen vis gegeten.

Ik dacht dat ze met haar baas te doen had.

Allé, denk nu zelf eens.... Alle dagen vis.... Wie koopt er nu alle dagen vis.

Één maal of ten hoogste tweemaal in de week... maar alle dagen... daar zat een reukje aan.

En zeker die vis.

.....

Waarom kijken jullie zo naar mij?

Ach, je willen nu eigenlijk eens weten waarom ik in de bak bent belandt.

Moet je nu eens goed luisteren.

Pas op hé, ik was onschuldig

(zet zich neer)

....

Heb ik al gezegd dat ik muziek speelde?

Ja hé, ik was de drummer.

Och een mens vertelt zoveel, dat je op het einde niet meer weet wat je allemaal verteld heb.

Wel op een bepaald optreden was zo een uitslover - die ons waarschijnlijk niet graag hoorde spelen - en hij kwam op het podium..... zo dronken als een Zwitser... niet dat alle Zwitser drinken, maar dat is zo een gezegde.

Je moet nu weten, wij speelden dansmuziek, nummers van Fats Domino of van Paul Anka of van vader abraham en konsoorten.

Horen jullie dat graag?

Wacht, ik ga eens vragen aan de techniek of zij een stukje kan laten horen.

(roept) Techniek wil je eens een stukje muziek laten horen?

Zo eentje waarop je kan dansen op één tegel, ééntje waar je de dames bij je gilet kan trekken.

(Er wordt nu een stukje muziek gespeeld – de keuze is aan de techniek – Kamiel is in de zevende hemel)

Stop maar .... STOP ZEG IK ..... Het is al genoeg.

Zo, dat was de muziek die we speelde.

Ik ga verder.

Wel, die man hoorde dat niet graag en kwam op het podium en wilde onze orgelist – nu noemen ze dat “een toetsenman” aanvallen.

....

Dus: onze toetsenman werd aangevallen en ik kwam van achter mijn drumstel en gaf die man een duw en hij viel van het podium.

Misschien was die duw wel een beetje te hard, dat ga ik niet betwijfelen, maar de adrenaline stroomde door mijn lichaam, en je weet hoe dat gaat hé.

Hij viel met zijn hoofd op de grond en iemand anders gaf hem nog een schop en ja .... hij bleef roerloos liggen.

De politie erbij, de ziekenwagen erbij, meneer pastoor erbij.... Enfin, heel de reutemeteut en ik was de pineut.

Iedereen had natuurlijk gezien dat ik hem een duw gaf, maar niemand heeft gezien dat die andere man hem nog een paar schoppen had gegeven, behalve ik natuurlijk.

Ik stond op het podium en kon naar beneden kijken, ja dat podium was nogal hoog.

Je kent dat hé, veel vijven en zessen.

Wat geroep en getier.

De boeien rond mijn pols en mee naar de gevangenis.

Ik dacht, hier kom ik direct wel uit maar neen hé.

Of misschien is het maar voor een nachtje of zo, maar dat nachtje heeft twee jaar geduurd.

Hoor je het goed?

Ik heb er twee jaar gezeten. Voor een simpele duw.

.....

Op het proces kon ik vertellen wat ik wilde, ze geloofde mij toch niet en wat het ergste was, geen enkel van mijn mede muzikanten hebben komen getuigen in mijn voordeel.
Natuurlijk niet, ze waren bang van hun imago.

.....

Mooi woord hé... IMAGO.
Wat heb je aan een mooi imago als je in de bak zit.
Mooie vrienden waren dat.

.....

Je moet mij nu niet komen vertellen dat zij niets gezien hebben.
Tenslotte heb ik toch het leven van die toetsenman gered.
Maar denk je dat zij dat accepteren?
Nee, niets van, integendeel.
De lafaards.
Maar zij spelen nu rustig verder alsof er niets gebeurd is.
Ik ga ze in de toekomst eens een bezoekje brengen en een keer goed mijn gedacht zeggen.
Die apschaars.

....

Dat is mijn lot zeker?

....

Mijn lot .... Mijn lot .....
Kust nu mijn voeten.
Ik denk dat ik een groter en mooier lot heeft verdiend.

.....

Enfin.
Denk jullie ook dat ik schuldig ben?

...

Of denken jullie dat ik onschuldig ben.
(wordt weer een beetje kwaad)

Je moet het maar zeggen zulle.
Mijn imago kunnen jullie niet meer schaden, dat hebben andere al gedaan.
Mijn vrouw... mijn zoon .... Mijn dochter ... mijn vrienden van het orkest .... En natuurlijk al die pipos van het gerecht.
(kalmeert)

Spreek me niet meer van het gerecht.
Steek ze allen in een zak en je weet niet wie je eerst eruit moet nemen.

...

Maar allé, veel mag men daar niet over zeggen.
Oo ja, jullie denken dat ik lieg.
Laat me niet lachen.
En weet nog wat?
Moet ik nog eens iets vertellen?

Die schone meneren wilden mij nog in de psychiatrie steken.

Je kent dat wel hé, daar waar al de zotten zitten.

Ben ik nu zot of niet.

Je moet het maar zeggen zulle.

Mij kan je niet meer kwaad maken.

.....

(Bekijkt zichzelf)

Zie mij hier nu zitten.

Getrouwd ..... allé, was getrouwd met drie kinderen ..... Neneen niet getrouwd met drie kinderen hé, ik ben getrouwd en HEB drie kinderen.

Het is maar dat jullie het verstaan, anders draaien ze me weer in de bak voor kindermishandeling.

Dat zou ik nooit doen... ik zie daarvoor kinderen te graag.

Dus, getrouwd, drie kinderen .. en twee jaar bak.... en ... en een leeg huis.

Allé, leeg... er staat hier nog wat van alles, maar zo kan men toch geen nieuw leven beginnen.

Hoe moet dat nu verder.

Stel dat ik op een mooie dag een vrouw tegenkom die ik graag zie ... en zij mij ook natuurlijk, want de liefde kan niet van één kant komen.

Hoe moet ik dan dat meisje naar hier brengen, er is bijna niets meer.

Geen enkele vrouw zou zo willen op)nieuw beginnen.

(Staat recht en loopt denkend wat rond)

Ach, er staat nog een telefoon, maar die gaat toch niet meer werken.

Als er geen licht is zal er ook geen telefoon zijn *(Hij blijft van de telefoon – keer terug naar de tafel)*

.....

Weet je wat ik kan doen?

Ik kan werk zoeken.

Werk die me bevalt en die niet te lastig is.

Zou er iemand mij aanwerven denk je?

Iemand die zo uit de gevangenis komt, zouden ze dat doen?

Ik moet tenslotte toch werk vinden, anders ga ik dood van de honger.

Allé, laat ons hopen dat er toch iemand is die compatie heeft met mij.

Maar eerst ga ik iets anders doen.

Een briefje schrijven naar mijn jongste dochter.

Misschien komt ze nog eens naar hier en zal die brief zien liggen.

Waar moet ik papier halen?

(Tast in al zijn zakken, maar vindt geen papier)

Geen papier.

Wacht eens, ik kan misschien op de achterzijde van die brief schrijven.

(bekijkt de brief van zijn dochter en inderdaad op de achterzijde kan hij schrijven)

Inderdaad, hierop kan ik schrijven.

Maar nu nog een pen vinden.

(Tast in al zijn zakken, maar vindt geen pen)

Geen pen.

Ja, dat wordt ook niets.

Een mens heeft nu papier maar geen pen, zo kan men ook niet schrijven.

....

Misschien ligt er eentje in de kast.

(Doorzoekt de kast en vindt een balpen)

Zo dat is beter.

Papier .... Een pen.... Nu nog alleen schrijven.

(zet zich op zijn gemak aan tafel)

Een mens moet op zijn gemak zitten om te schrijven.

(Hij denkt na wat hij zal schrijven en weer hoort men kindergelach – Kamiel wordt weer sentimenteel – hij begint te schrijven...terwijl hij schrijft vertelt hij luidop wat hij schrijft)

Mijn ..... liefste ..... Janneke

Papa houdt heel veel van je.

(Stopt met schrijven en haalt zijn zakdoek uit en wrijft aan zijn ogen – dan schrijft hij verder)

Ik hoop je nog eens terug te zien.

Misschien (Snikt)..... misschien ... in de hemel.

Ik ben onschuldig.

Je papa

Ach, wat een onzin.

(Hij scheurt de brief)

Als ze me wil zien dan zal ze wel naar hier komen.... Of toch niet?

(hij is radeloos – neemt de gescheurde brief terug)

Verdomme hé... waarom heb ik nu die brief gescheurd.

(Hij slaat tegen zijn eigen hoofd)

Verdomme ... verdomme .... Verdomme...

(Kamiel zit neer legt zijn handen op zijn hoofd op tafel – het licht op het toneel wordt gedoofd en er komt een spot gericht op Kamiel – in de verte hoort men kindergelach – ongezien worden de kaarsen naast het heiligbeeld aangestoken – dan begint de lamp te branden die eerst niet ging als Kamiel hem met de schakelaar probeerde te laten branden – dan komt Kamiel langzaam recht – veegt zijn ogen uit en snuit zijn neus – dan kijkt hij naar de lamp en staat recht)

Hoe is dat mogelijk?

Eerst brandde die lamp niet en nu gaat hij vanzelf aan.

....

(Stapt naar de schakelaar en knippert die aan en uit, maar de lamp blijft branden)

Hoe is dat nu mogelijk?

Die schakelaar werkt en toch blijft de lamp branden.

.....

Och, het zal wel aan mij liggen.

Dat krijg je dan als je twee jaar onschuldig in de gevangenis gezeten heeft.

(Gaat terug naar zijn tafel en ziet die kaarsen branden)

Oei, die kaarsen branden.

Ik heb ze toch niet aangestoken.

Eigenaardig.

Ik denk dat ik illusioneer.

Ik wordt toch niet zot zeker.

(maar opeens gaat de telefoon)

Oei, dat ook nog.

Hoe is dat mogelijk?

Dat kan niet.

(staat recht en stapt naar de telefoon)

Zou ik wel opnemen ... neen ... zie dat het de politie is.

....

Neen dat kan niet, wat ik ben vrij.

(De telefoon stopt met rinkelen)

Dat is het vervelendste van alles, een mens is dat niet meer gewoon van de telefoon te horen.

...

Ik had hem misschien toch beter opgenomen.

(doet teken met zijn hand)

.... Of dacht ik dat de telefoon rinkelde?

Och laat maar, ze zullen wel opnieuw bellen als ze mij nodig hebben.

(zet zich terug neer)

Toch is het dom van mij.

Het was misschien mijn vrouw... of mijn zoon.

Nee, dat kan niet, het zou toch maar zijn om mij uit te lachen.

Of mijn klein meisje.

Ja, dat zou kunnen.

(de telefoon gaat rinkelt terug)

Nu ga ik opnemen.

(Hij neemt op)

Einde Zichtversie